

שמעון בוזגלו אין שיר היום, שימון, כלום!

חמישה שירים

אינשיר

על העירים של גופנו
וטבעו בזעת אהבנו,
ושמות גבורים, פעלים ואיים
רחוקים
צמחו פרא על שפתותינו,
קמנו לנו מאצבעות המטה,
אהובתי — היא התקפלה שוב לספר,
ויחד יצאנו אל משמרת הלילה.

המוזה מפנה אלי את גבה
ומפשילה את שמלתה,
ואת הנפיחה הפורחת
מענוזה המעדן
נותנת לי להריח,
להריח בלבד,
איי,
למות מתשוקה!

שנה לפני שנולדתי

שנה לפני שנולדתי,
כך רצה המקרה
(או מי שלא יהיה),
הגיעו הורי לישראל ממרוקו.
ונאמר שהמקרה היה מהסס,
נאמר שהורי
היו נשואים עדין במרוקו.
אה, הנה אני, שם בתמונה,
בגן הילדים המרוקאים,
שם ליד הגננת השמנה.
חנה רחל טטיני חוואי זרעה,
שפרוש: ממה רחל,
תני לי קצת גרעינים.
ילד המרבר מרוקאית

שומר לילה במאפיית ברמן

בימים ההם התעלסתי
עם ספרות יון העתיקה
בדירת החדר שלי, הישנה.
ונגעתי לה בכל המקומות,
והיא התמסרה אלי
בפשוט איברים
של פסל אלת אהבה
אשר השילה מעליה ת'פסל.
ובלילות ההם,
כשמבעד לחלון הקטן
נשרו כוכבים

זה דבר משעשע, בחיי.
הלא מרוקאית
זו שפתם של הזקנים, מה?
נוסה לחול, טטיני שוויי זרונה.
או נאמר שהורי
היו מעדיפים את צרפת,
כמו הרבה יהודים מרוקאים.
האם היינו גרים במושבה
על חוף צרפת,
זו שהקימו יונים קדמונים
וכנו אותה בשם מסליה?
מרסי, Monsieur, זה לא בשבילה:
מלכלה, יותר מדי ערבים.
סע לפרי, שם עדיף.
אה, פרי, למות מן השם.
הי, שימון, הנה אתה,
עם הילקוט הכבד על הגב
בין רו שמפוליון] ל- rue שמפיניון]
על רקע דשאים ירקים,
בלי סוף דשאים ירקים,
מזיע להטות פעלים בלטינית
In principio creavit Deus
caelum et terram
אוי, במקום לומר פשוט
בראשית ברא אלהים
את השמים ואת הארץ,
ולמה הוא עשה את זה?
ומי חלק את הארץ שלו
למרוקו, ישראל וצרפת,
גם את זה אינני יודע.
בראשית ברא אלהים
את השמים ואת הארץ.

אי, ולא בעברית,
במרוקאית,
בצרפתית,
לא, בשפת כווצי הבטן בלבד,
אני מתגעגע להורים האלה
שהגיעו לכאן, כך רצה המקרה,
שנה לפני שנולדתי.

עופר מתקשר לרוקר

עפר התקשר אלי,
"נירה רוצה ילדים",
הוא אמר.
חשבת שאני עומד להקיא.
לא סובל ילדים,
שונא משפחות.
תגיד לה, אמרתי לעפר,
תגיד לה שאתה רוצה אותה נירה.
שאתה רוצה אותה אשה, לא אמא.
שאתה רוצה מאהבת,
מזדינת עולמית,
שאתה רוצה אותה רק לעצמך
ושירותו כל הילדים.
תוריד את החלצה, אמרתי לעפר,
ותן לה לסלסל את שער החזה.
תוריד ת'תחתונים, אמרתי לעפר,
ותן לה לתפס לה את הזיו,
למצץ לה את הזיו
באמצע הסלון,
בבקר, בצהריים, בערב,

בלי לעשות חשבון לילדים.
"ומה עם שני הילדים שלך?"
הוא שאל.
אה, אמרתי, הילדים שלי, עפר,
זה כבר לשיר אחר.

הרוקר ב־mood ארס-פואטי

אוהב ושונא לכתב שירה
ואם את שואלת למה,
אני אגיד לך.
כשאני כותב שירה,
ואם אני מרגיש שיצאה לי
איזו נפיחה לא רעה,
אז כמו נפיחה טובה
אני מסריח את כל האויר מסביבי
במצב רוח טוב,
מרחף לי על מדרכות,
לוחש לך באזן, בשדרה,
מלים של שתים בלילה,
וכל הקללות והיריקות והבעיטות

הופכות לדמויים –
מי זוכר של מה.
אז את מבינה
למה אני שונא לכתב?
מגיע הרגע הזה, הרועד,
כף הרגל שלי מתה לבעט,
הפה רוצה לנשוך,
לירק, להתיז מררה
על האיש הזה, הזחוח,
שמרחף לו על המדרכה ממולי
ומדבר אל אהובתו
בקול בלי שפיצים,
במלים שקטות של לילה,
מלים של תחלת סתו בתל-אביב,
כשהחם כבר מאחור
ורیح הפרחים האלה
בטעם סקריות של דבש
מתעלס עם העיר המטנפת
שמתה כבר לגשם ראשון.
אוהב ושונא לכתב שירה.
את מבינה?
אני לא.